

JELENA - BEBA ^NMADROVIĆ UDATA DOSTAL

209-010-007

Rodjena je 23.8.1907 godine u Kotor Varoši, odrasla u Banja Luci, odgajana u poznatoj slobodarskoj i patriotskoj učiteljskoj porodici, progranjenoj od Austrougarske vlasti i interniranoj za vrijeme I svjetskog rata. Od mladih dana poučena iskustvom starije braće pripadnika "Mlade bosne" - progranjanih i zatvaranih - znala je da se sloboda i pravo čovjeka za bolje sjutra stiže upornom, mukotrpnom borbom i uz teške žrtve. Najstariji brat joj neznano gine u vjetrometrima autokratske austrougarske monarhije, a ubrzo ostaje bez oca iscrpljenog internacijom i poslije prvog rata teškim radom i borbom za prava čovjeka u ^eVrsajskoj Jugoslaviji. Brzo nakon očeve smrti ostaje i bez majke. Već 1931. godine kao mlada žena i majka u redovima je plejade boraca Banja Luke za novo i bolje sjutra za pravo radnog čovjeka na hljeb, na život na slobodu. Saborac je poznatih revolucionara Banja Luke: Masla Idriza, Franje Sarafina, Safeta Filipovića, ^bVilka Višetičhaltera, Masima Hodžića, Šefketa Maglajlića i mnogih drugih.

Po nalogu mjesnog komiteta KPJ za Banja Luku od 1932. godine kao kandidat, a od 1933. kao član KPJ pa do 1935 godine radi u Banja Luci u raznim sekcijama URS-ovih sindikata i KUD "Vaso Pelagić" čiji je delegat sa Safetom Filipovićem na Kongresu URS-a 1934. godine u Sarajevu; vodi čitalački Marksiistički kružok, aktivno sudjeluje u organizaciji štrajka radnika pilane "Bosna - Boa", prikuplja pomoć za štrajkače, prenosi i rastura ilegalni materijal, učestvuje u organizaciju izlaga "Priatelja prirode" itd. itd. Godine 1935 odlazi sa sinom u Beograd i živi u poznatoj porodici revolucionara i književnika Jovana Popovića. U Beogradu nastavlja svoju aktivnost. Od 1938.

godine, kao službenika "Seljačkog bukvara" i 1939. godine "Ošišanog ježa", radi kao sindikalni aktivista u Savezu bankarskih i privatnih namještenika "Botič", i učestvuje u organizaciji i sprovođenju akcija Komunističke partije na demonstracijama, na izletima, rasturanju ilegalne štampe, pred rat pohađa a kasnije organizuje i vodi bolničarske i političarske kurseve, organizuje i učestvuje u akcijama prikupljanja pomoći za zatvorene aktiviste i njihove ~~aktiviste~~ ^{porodice}.

Po okupaciji zemlje pregalački nastavlja svoj rad. Zadaci postaju veći. Pored organizacije sanitetskih kurseva prikuplja se sanitetski materijal, odjeća, obuća i novčana pomoć za partizan i zatvorenike, organizuje prikupljanje hrane, pranje i krpanje rublja i slanje paketa u zatvore specijalne policijeⁱ Gestapoa i logora na Banjici, organizuje boravak i sakrivanje ilegalaca. U avgustu 1941. godine hapsi je GESTAPO sa sinom i mužem Pavlom Popovićem i internira u logor na Banjici, odakle je sa sinom igrom slučaja puštena u oktobru 1941. godine. Po izlasku iz logora nastavlja sa ilegalnim radom. Muža joj strelja GESTAPO početkom 1942. godine, a maja iste godine zbog provale, a po nalogu partije, sa sinom napušta Beograd i ^{opet} ~~napušta~~ Banja Luku. Nakon uspostavljenе veze iste godine po zadatku odlazi u Crnu Goru u periodu ofanzive i divljanja italijanskih fašista i četničkih izdajnika. Uhapšena je od talijanskih fašista, bježi iz zatvora i po završetku zadatka - uspostavljanja veze sa partizanskim komandatom BOŽIM LAZAREVIĆEM vraća se u Banja Luku i prima nove zadatke. U proljeće 1944. godine ponovo je uhapšena od gestapoa, a u septembru 1944. odlazi na slobodnu teritoriju.

Odmah se prihvata novih zadataka i radi u komisiji za ispitivanje ratnih zločina, a zatim u Odjeljenju Gružane zaštite naroda. Do aprila 1945. godine kad prelazi na rad u ZAVNO-BiH. U septembru 1945. godine u Sarajevu postavljena je za ličnog sekretara Predsjednika Vlade NRBiH, u aprilu 1949. za sekretara arbitražne komisije Predsjednika ^{SIVA} Vlade NRBiH, a 1951. godine za sekretara Neuropsihijatrijske klinike - Kliničke bolnice Medicinskog fakulteta u Sarajevu gdje radi do penzionisanja 1963. godine. Sav ovaj period do penzije i poslije nje pa sve do nastupa teške i podmukle bolesti ispunila je samo-pregornim radom. Vodila je, organizovala i učestvovala u dobrovoljnim akcijama poslije-ratne obnove i izgradnje, okupljala ljude i sa njima se borila sa učvršćenje tek osvojene vlasti nadnog naroda, rukovodila partijskim i sindikalnim organizacijama, pohađjala, organizovala i vodila političke, kulturne, stručne kurseve i seminare, borila se za stalno kretanje naprijed, za nove i pravednije odnose među ljudima za pravednije društvo, za bolje danas i sutra, za našu zbratimljenu i jedinstvenu samoupravnu zajednicu. Bila je i ostala do posljednjeg daha vojnica partije i revolucije. Bila je to divna i lijepa žena puna životne energije i radosti, realna, uvijek vesela i čila, poštovana i voljena od sredine u kojoj je živjela i radila. Uvijek je imala razumijevanja za brige i nedaće drugih, uvijek spremna na pomoć, voljela je život i mnogima je pomagala da se u njemu snadju i vesele. Voljela je svjetlost, voljela je cvijeće i zračila je oko sebe nesebičnu ljubav i ljubav, radost i živost sijala oko sebe kao cvijeće u polju. Bila je voljena i draga supruga, nježna i divna majka, baka i prabaka, mila i privržena sestra i tetka. Bila je svjetlo, cvijet i ponos cijele porodice.

Sar. 20. III. 1979

Franko Buntić